

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-07-15913 בספלוּב נ' אפריאט

לפני כבוד השופט אריאל צימרמן

התובע: אלכסנדר בספלוּב

נגד

הנתבע: שגב ישראל אפריאט

בשם התובע: עו"ד גיא בר
בשם הנתבע: עו"ד אהב כהן

פסק דין

תביעה בלשון הרע, 75,000 ₪ סכומה ובהתאם כזו המתבררת בסדר דין מהיר, המדגימה את התועלת המעטה שבתביעות מסוג זה.

1. התובע מציג עצמו כעצמאי בתחום הפרסום הדיגיטאלי, בן 27, בעל מניות מיעוט בחברת "מיי סמארטי ישראל בע"מ" ("מייסמארטי"). הנתבע מציג עצמו וכמי שנאבק בהונאות פיננסיות במרשתת מזה למעלה משלוש שנים, באמצעות עמוד פייסבוק בשם "עוצרים את הנוכלות של הפירמידות", זאת כהמשך לפעילותו ההתנדבותית העניפה ורבת השנים. אין חולק על היות פעילותו ההתנדבותית ברבות השנים ברוכה; פעילותו האחרונה לעומת זאת הובילה להתנגשות עם התובע.

2. ביום 25.6.2019, כך התובע, הוא פרסם הודעה שיווקית בקבוצה של דורשי עבודה בבית שמש והסביבה, המונה כ-7,500 איש, ולפיה תינתן הנחה לנשים המעוניינות בהסרת שיער בלייזר, בזו הלשון: "הטבה לכל הנשים! 50% הסרת שיער בלייזר בחברות המובילות. מעוניינת? תגיבי 'אניי'. מניין יכול להבטיח התובע הנחה בחברות המובילות להסרת שיער, או מה לו לפנות לדורשי עבודה ולהציע להם הצעות מסחריות של הסרת שיער – זאת לא הובהר כדבעי (זולת טענתו כי הוא מקבל כסף תמורות "לידים"); אך לא זה עניינה של התביעה, כי אם בתגובתו של הנתבע באותה קבוצה, כתגובת: "מנהלי הקבוצה: נא להסיר את הפוסט וגם את אלכס בספלוּב מהקבוצה. מדובר בנוכל שחבר בתרמית בשם 'מייסמארטי' שלאחרונה שינתה את השם שלה ל'טודובוס'. יש עליהם מלא כתבות ברשת ואני מנהל עמוד נגד תרמיות שכאלה שנקרא עוצרים את הנוכלות של הפירמידות. אלכס בספלוּב הוא אחד מהראשים של הנוכלות הזאת, נוכל מדופלם שמקומו בכלא. כך או כך, הפוסט הזה ובספלוּב העלוב עצמו לא צריכים להיות פה...". לאחר תגובה של התובע שמחה על האמור הוסיף הנתבע: "הפרנסה שלך היא לעשוק אנשים ולרמות אותם. אני ישן טוב בלילה עם זה חתיכת נוכל". מכאן התביעה, שהועמדה על 75,000 ₪ משיקולי אגרה ובאופן שאפשר את ניהולה בסדר דין מהיר.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-07-15913 בספלוב נ' אפריאט

3. התגונן הנתבע, שייצג עצמו ורק בשלב הסיכומים נטל את ייצוגו של עו"ד כהן : אמת דיבר. אם נתמזת: התובע הוא בפועל מן הוותיקים בתרמית "מייסמארטי", שהיא "תרמית פירמידה אלימה לכל הדעות". התובע לוקח חלק ב"תרמית פירמידה מסוג פונזי במפגיע", שעניינה בהשגת "סוכנים" המשלמים למגייסיהם ומקבלים כספים מאלו שגייסו בתורם. בפעולותיו שותפים חברו שגיב קורן, זוגתו מדלן ניקולוב ואחרים. בין קורבנותיו – נציגי אגודת חרשים, שאפשר שיעידו, אפשר כך גם קורבנות הפירמידה. ולא רק אמת דיבר, אלא גם הגנת תום הלב שבסעיף 15(2) לחוק עומדת לו, כך לזו הגנתו.

4. ייצוגו העצמי לא הקל על הנתבע: חרף תבונתו ואף ידיעותיו המסוימות בתחום המשפט, התקשה לנהל את הדיון באופן התואם את סדרי הדיון. מהלכים שנועדו להבטיח את הסדר הדיוני ואף את האפשרות להבטיח כי הנתבע יוכל להציג הגנתו כדבעי וכי זו לא תקופח רק מטעמים טכניים נחזו בעיניו כניסיונות לפגוע דווקא בזכויותיו, ובזעפו אף הודיע בשלב מסוים אגב הנחת מסמכים באולם בית המשפט (על מנת להמנע מתשלום אגרה של 35 ש"ח) כי התנהלות הרשות השופטת כלפיו "היא מעבר לאכזריות" והכריז כי "אני לא מתכוון להגיע לדיון או לכבד פסק דין", אך נמלך בדעתו, והגיע לדיון ההוכחות. בלא להכנס לפרטי ההליך, שהתארך מעבר לסביר, ושאינן להם כל הקרנה על תוצאת פסק הדין, הרי שעתה השלימו הצדדים טענותיהם בסיכומיהם, התובע ראשון, הנתבע אחריו, ושעה שנטל הוכחת הגנת "אמת דיברתי" עליו, התובע השלים אחרון. על עיקרי טענותיהם הנחוצות להכרעה אדרש להלן.

5. **ולהכרעה: דין התביעה להתקבל, בחלקה בלבד ככל שהדברים נוגעים לסכומה.** אנמק בתמציתיות, גם מקום שבו הצדדים הכבירו בטענות, שהרי זו מצוות מחוקק המשנה בסדר דין מהיר. למען הסר ספק, כל טענה שהעלו הצדדים – קראתי ובחנתי, ואם לא נדרשתי היה זאת כיוון שאין בכך להשפיע על התוצאה המתחייבת.

6. אין חולק כי את שתי המשוכות הראשונות בתביעת לשון הרע, אלו הנסבות על פרשנות הביטוי והיותו מטיל חבות לפי סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, צלח התובע (לארבעה השלבים עיינו: ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ', פ"ד נח(3) 558, 568 (2004)). הצדדים שניהם אף לא ביקשו להתמקד אלא בביטויים שעניינם האשמת התובע בפלילים, מה שהתובע התקומם עליו מזה, והנתבע עומד עליו מזה. כך אנו מגיעים מיד לשלב השלישי, זה של שאלת קיום ההגנות שבסעיפים 13 עד 15 לחוק. כאן עיקר הגנתו של הנתבע היא בהגנת "אמת דיברתי", בה נתמקד, כאשר בשולי הדברים אדרש להיאחזותו בסעיף 15(2) לחוק. אין חולק בהקשר זה על מבחן העניין הציבורי, כי אם על האמת. המפרסם, שנכון היה להכריז בפומבי על נכונות טענותיו העובדתיות שפרסם, עליו הנטל לשכנע גם בבית המשפט בדבר נכונות אותן טענות. נטל זה כבד במיוחד כאשר המדובר בהאשמת אחר בפלילים (ראו: אורי שנהר דיני לשון הרע 238-241 (1997)), וזה ודאי לא הורם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 15913-07-19 בספלוב נ' אפריאט

7. שורה של טעמים מובילים לכך שלא היה בידי הנתבע להרים את הנטל שעליו, אף שהוא מלא כרימון טענות ופרטים ביחס לתובע, ונמנה אחדים מטעמים אלה.

א. **ראשית**, באין ייצוג, וכיוון שבית המשפט אינו יכול או אמור לשמש לנתבע ליועץ, התקשה הנתבע להציג טענותיו ולהביא ראיותיו באורח סדור כל צרכו, עד כדי ניתוק רצף בעל קוהרנטיות משפטית משלב כתב ההגנה ועד לשלב סיכומיו.

ב. **שנית**, התגוננותו של הנתבע נחזתה במידה רבה כמטרה נעה במטווח. צדק התובע, כי רבות מטענותיו של הנתבע בסיכומיו הן בבחינת הרחבת חזית, כאלה שלא בא זכרון בכתב הגנתו, ולעתים אפילו לא במהלך הדיון. אין לך כמעט טענה בכתב ההגנה שלא לבשה צורה אחרת לעת תצהיר, הוכחות וסיכומים, וגישה כזו אינה יכולה להוות בסיס להוכחת טענת "אמת דיברתי".

ג. **שלישית**, היסמכות הנתבע על מסמכים שחלקם אינם יכולים לומר דבר בעצמם, ובחלקם המשמעותי האחר – אינם אלא בבחינת טענות מפי השמועה, ולדוגמה בלבד: כתבות עיתונאיות, תכתובות ווטסאפ שאיש מבעלי הדין לא צד להן, צילומי מסך של גורמים כאלה ואחרים, פרסומות, ועוד. באופן דומה, כאשר נדרש לכך הנתבע בחקירתו הנגדית, ביקש לבסס טענותיו וידיעותיו לא על אלה האישיות כי אם על "ידע שהגיע אליי בזכות העמוד שלי" (עמ' 54, ש' 27), קרי – מאחרים. אותם אחרים לא העידו. ההתראה או שמא הבטחה כמעט של הנתבע בכתב ההגנה כי אפשר ש"קורבנות" של הונאת הפירמידה הנטענת יעידו – נותרה ללא יישום. "קורבנות" של התובע, מישהו ששמע אותו אומר דבר מה, מישהו שהתובע הונה אותו – כאלה לא הגיעו לאולם בית המשפט. הראיות מכלי שלישי ורביעי שהציג הנתבע (ויוער להפסת דעתו – גם בבקשתו המאוחרת להוספת ראיה, שאפילו הייתה מתקבלת לא היה בה כדי להועיל לו) הן אפוא רחוקות עד מאד מן הנדרש לצורך הוכחת טענות בהליך אזרחי. מסמכים וטענות אלה אלה, שהנתבע וודאי לא יכול להביאם מכוחו שלו, יכולים אולי לשמשו כ"הוכחה" בעיני עצמו לצורך 'שפיטת' התובע בידו בשדה הרשת החברתית, ולצורך 'הרשעת' התובע ותיוגו כ"נוכל מדופלם שמקומו בכלא", כלשון הפרסום. אולם על הבוחר לפרסם טענות, ודאי כאלה המתיימרות להיות עובדה, בשדה הרשתות החברתיות, להיות ער לכך שיידרש להוכיח לאחר מכן בגדרי תביעת דיבה את טענותיו, וזאת בראיות קבילות, כך שאם לא תצלח דרכו, עלול הוא לצאת חייב בדינו.

ד. **רביעית**, ואף זאת קשור לפער הניכר שבין שיפוט המקלדת ושיפוטו של בית המשפט, הוא נכונות הנתבע לקפיצות נחשונות וזיהוי בין אנשים שונים, בין אנשים בשר ודם לחברות, בין חברה אחת ורעותה, ובין תהיות לבין קביעות עובדתיות. כך לדוגמה הוא מכריז על "הונאת הפירמידה World Ventures", שבמדינות אחרות, כך הוא מספר מידיעותיו, "מוכרת כפירמידה". קרי, גם בישראל הרי היא לדידו של הנתבע "מוטלת מאד בספק", ועם התקדמות תצהירו כל ספק לדידו הותר. אותה "World Ventures" כמוה לשיטת הנתבע כ"Saveaway Bulgaria", וכמוה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-07-15913 בספלוב נ' אפריאט

כ"סייבוואי ישראל אחזקות בע"מ", וכמוה כחברה אחרת היא "סמארט וואי קלאב ישראל בע"מ", והרי זו פעלה כקודמתה, והיא ששינתה שמה למיי סמארטי, וכמוה כ"טודובוס", וכמוה כ"פינדרלה", וכך הלאה ברצף הנמשך של טיעוני הנתבע. בעל מניות מיעוט לדידו של הנתבע כמוהו כבעל מניות רוב, בעל מניות כמוהו כמנהל, פעילות חברה לדידו של הנתבע כמוה כפעילות אישית של בעל מניות או כל גורם שיש לו קשר לחברה. ואם מי מכל החברות היא בבחינת "הונאת פירמידה" (ניסוחו של הנתבע), אזי המסקנה הבלתי נמנעת של הנתבע: גם האחרות. ואם במי מהן קשור הנתבע, הרי שהוא האמון על הונאות הפירמידה. ואם מר שגיב קורן, או שמא מר סטנציו רגולוב, או שמא גב' מדלן ניקולוב קשור באלה, ודאי כך גם הנתבע הוא בבחינת "נוכל מדופלם שמקומו בכלא". את שאין בראיות, משלים הנתבע בקווים מקשרים פרי שרטוטו. שוב, כל אלה מהווים ודאי "ראיות" מספקות לדידו של הנתבע, ולשכנועו שלו באמיתות טענותיו. אולם דילוגים אלה אינם יכולים להוות בסיס לקביעה משפטית פוזיטיבית כי מה שטען הנתבע בפרסום הוא אמת.

ה. **חמישית**, הנתבע מטעמיו בחר לחלוק עם בית המשפט רק "קורט" מידיעותיו, ניסוחו. לאורך הדיון, כך גם בסיכומיו, עולה, הרי שיש בידיו מידע רב בהרבה (טענתו) מזה שהציג. השעה להציג את ראיותיו – בדרך המקובלת להצגת ראיות - הייתה לעת ההליך. בית המשפט אינו יכול ליחס לתובע עוולות וחטאים על יסוד ידיעות עלומות שהנתבע מחזיק בכיסו, אפילו נניח כי מידע זה קביל.

ו. **שישית**, ענייני ה"נוכל מדופלם שמקומו בכלא", והזיקה הנדרשת בין טענה חמורה כזו לבין עבירות מוגדרות שאותו אדם שעליו הפרסום ביצע, לכאורה. גם כאן, עמוק הפער שבין פרסומים במרשתת לבין הנדרש בהליך משפטי. מהן העבירות, לא נדע. "הונאת פירמידה" היא אולי ביטוי מוכר, אך לא עבירה פלילית קונקרטית. אם כיוון הנתבע, לדוגמה, לענייני קבלת דבר במרמה, היא עבירה עלי חוק העונשין, הרי שיש לנסות ולבססה: מי הנותן, מי המקבל, היכן המרמה. אם טען הנתבע בהגנתו ספציפית כי אותה "הונאת הפירמידה" הייתה למעשה "הונאת פונזי", הרי שאף שמושג זה אף הוא אינו עבירה פורמלית, לפחות אנו יודעים מהו: תרמית פלילית לכל דבר ועניין, שהנושא בשמה המציאה לפני כמאה שנה, והיא נטילת כספים מן האחד עם הבטחה לתשואת פלא על ההשקעה, נטילת כספים מן האחר ותשלום לראשון מכספי השני כדי לנסוך אמינות לטענת ההשקעה הפלאית, וכך הלאה תוך גידול היקף הכספים ומספר הקורבנות עד לקריסת ההונאה (ראו: ע"פ 5668/13 מזרחי נ' מדינת ישראל (17.3.2016)). הונאה זו לפחות בצדה עבירות פליליות ידועות ומוכרות - קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות; זיוף מסמך, שימוש במסמך מזויף, ובהחלט אפשר שבנסיבות מחמירות. "הונאת פונזי" ודאי לא בוססה בעניינו עם זאת ולא נעשה ניסיון לבססה. ואפילו מה שהנתבע מגדיר שוב ושוב כ"הונאת פירמידה", יהיו העבירות הקשורות בה אשר יהיו, לא עלה בידי הנתבע לבסס בראיות, ודאי ככל שהדברים נוגעים לתובע אישית. נטולי עוצמה היו גם ניסיונותיו החלופיים (והמתפתחים) של הנתבע, למצוא קשר בין התובע ועבירות מתחום ניירות הערך (ובפרט הניסיון נטול כל הפירוט והעיגון בדיני ניירות הערך, לראות בסרטון נספח ג' לכתב ההגנה שהשתתף בו התובע כ"הצעה לציבור" נטולת תשקיף ועוד מן הזן הפלילי).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-07-15913 בספלוב נ' אפריאט

טענותיו של הנתבע, כל כמה שעמל וליקט וקיבץ והשתכנע ופעל לשכנע, אינן מהוות אפוא ראיות בעלות כוח לבסס הגנת "אמת דיברתי" בתביעת לשון הרע.

8. עולה עד הנה כי את הגנת "אמת דיברתי" לא ביסס הנתבע. אין גם בסיס לקבוע כך רק על מנת להפיס את חששותיו הדרמטיים של הנתבע בתצהירו: כי אם "ייפסק כי התובע אינו נוכל והוצאתי לשון הרע הוא ינפנף בפסק הדין וקצב הפלת הקורבנות לפירמידה יגבר אלפי מונים", ומנגד "אם ייפסק כי התובע הוא נוכל ולוקח חלק בהונאת פירמידה, אזי תהיה בידי תשתית ראייתית דיה לפתיחת חקירה משטרתית" (סעיף 22). זהו היפוך היוצרות: אם בידי הנתבע תשתית ראייתית לפתיחת חקירה משטרתית, יתכבד ויגיש תלונה, והמשטרה תחקור. אם אין בידו תשתית ראייתית, ולו כזו היכולה להספיק להוכחת צדקת טענותיו בהליך האזרחי שבו אנו מצויים, יחסוך טענות עובדתיות חריפות כלפי התובע, ויחסוך תביעות דיבה שרק יכולות (או עלולות, גישת הנתבע) לסייע לנתבע. רק למעלה מן הצורך יוער שקשה להניח שיהיה בידי התובע לעשות שימוש מרשים בפסק הדין כראיה לדבר מה מצדו שלו: נוכח דלות הראיות של הנתבע, ומולה דלות ראיות זועקת לא פחות מצדו של התובע, איני קובע פוזיטיבית דבר. פסק הדין אינו בא למרק את שמו של התובע ולקבוע מה תפקידיו בעבר או בהווה בחברת מייסמרט, ולא בא לקבוע כהצעתו (סעיף 10.6 לתצהירו) כי היא "נורמטיבית ולגיטימית בעלת מוצר שפותח בעמל רב בשנים האחרונות", מן הטעם הפשוט שהתובע לא התיימר אפילו להציג מצדו שלו מידע כלשהו על אודות אותה חברה. כל שיש בידי לקבוע: את פרסומו, המייחס לתובע עבירות פליליות עלומות, לא הוכיח הנתבע כאן.

9. לצד הגנת אמת דיברתי נאחז עוד הנתבע בהגנה שבסעיף 15(2) לחוק איסור לשון הרע, זו שעניינה בקיומה של חובה חוקית, מוסרית או חברתית. הקושי: ככלל הגנה זו טובה לענייני הבעת דעה, לא העלאת טענות עובדתיות בלתי מבוססות (על הפער בין שני אלה, וההגנה היתרה על חופש הביטוי עת זה בא להשמיע ביקורת החפה מיומרה לאמת עובדתית, עיינו עניין הרציקוביץ' הנ"ל). כאן, כך הנתבע עצמו (וכך לשון לבו של הפרסום), הרי שהפרסום נסב על עובדות, לא הבעת דעה, ואמיתות הטענה העובדתית הרי היא ביסוד ההתגוננות. משנקבע כי את אמיתות הטענות לא הצליח הנתבע להוכיח כנדרש, קצרה הדרך לדחיית התגוננותו גם מכוח סעיף 15(2) לחוק; הגנה זו יכולה לעמוד ביחס לפרסומי עובדות-שאינן-עובדות בהקשרים צרים במיוחד, בלתי רלבנטיים לענייננו, וכאלה שהנתבע לא ניסה לפתח כל טיעון ביחס אליהם, כך שלא ארחיב (ראו: דנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך, פ"ד סז(1) 667 (2004); חאלד גנאים, מרדכי קרמניצר, בועז שנור, דיני לשון הרע - הדין המצוי והדין הרצוי 330 (מהדורה שנייה מורחבת, 2019)).

10. מן המקובץ עולה כי הגנה אין לנתבע. ומכאן לפיצוי.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 15913-07-19 בספלוב נ' אפריאט

11. במישור המעשי, הדיון בשאלת הפיצוי הכספי עקר גם לשיטת התובע, ומעלה תהיה לשם מה ראה התובע לטרוח: הנתבע אינו משלם גם הוצאות שבהן חויב, כך חזר וטען התובע; הנתבע ביאר כי ידו אינה משגת. אך נשלים את הדיון, שהרי שאלת הגביה ודאי אינה מקרינה על החבות ועל גובה הפיצוי. בעניין זה יצוינו שלושה, המשפיעים כולם על כך שהפיצוי הסטטוטורי שעל בית המשפט לפסוק בהתאם לכל נסיבות המקרה יהיה נמוך בהרבה מן הסכום של 75,000 ₪ שנתבע. **האחד**, כי הפרסום בוצע באותו פורום בלתי רלבנטי לחלוטין של דורשי עבודה באיזור בית שמש שבו ראה התובע לפרסם הצעות להסרת שיער בלייזר על מנת שיקבל תמורה כנגד ה"לידים", דורשי עבודה שמה להם ולהסרת שיער, ומה להם ולעניין בפרסום הנגד של הנתבע. **השני**, כי המחוקק, שראה לקבוע פיצוי סטטוטורי הנסמך גם על הלך רוחו של המפרסם ולא על נזקו הבלתי ניתן להוכחה של מושא הפרסום, מתיר לבית המשפט להתחשב לטובת המפרסם (במובן של הפחתת פיצוי, לא פטור מפיצוי כמובן) גם בכך ש"הוא היה משוכנע באמיתותה של לשון הרע" (סעיף 19(2) לחוק); ובענייננו לא ייתכן ספק קל שבקלים כי הנתבע אכן מאמין אמונה שלמה באמיתות טענותיו ובכך שהן באות להגן על הציבור הרחב מפני "הונאות פירמידה". **השלישי**, והוא עיקר בעיניי: בחירתו הטקטית של התובע. הוא ביקש להזדעק על כי הפרסום הקושר אותו בחברת מייסמארטי מאשים את החברה ודרכה אותו בפלילים. בתצהירו, זה שבא לאחר שראה את טענות ההגנה של הנתבע, ביקש התובע כאמור כי בית המשפט יקבע שהמדובר ב"חברה נורמטיבית ולגיטימית בעלת מוצר שפתוח בעמל רב בשנים האחרונות" – ולא שאין אחריה דבר זולת סוכנים המושכים סוכנים המשלמים ומושכים סוכנים חדשים שישלמו להם. כאשר זאת מבקש תובע מבית המשפט, וקורא לו להכריז על צחות מעשיה של החברה וצחות דרך הילוכו שלו, הרי שגם אם הנטל להוכחת "אמת דיברתי" הוא על כתפי המפרסם, מצופה כי מושא הפרסום יתכבד ויצג תמונה עובדתית כלשהי מצדו שלו. וכאן, לאחר כתב תביעה בסדר דין מהיר דל מידע ודל נספחים, בא תצהיר דל מידע ודל נספחים עוד יותר, והיעדר כל יומרה אמיתית למסור פרטים בידי בית המשפט. קושי זה רק החרף בעת הדיון, וכשל ניסיון הנתבע בחקירתו הנגדית את התובע לחלץ מפיו נתונים ומידע על פעילותו או פעילות החברות שיש לו זיקה כלשהי אליהן. כאשר כך מתייצב תובע בבית המשפט, במה שאמור להיות מערכה על מירוק שמו, הרי שאם כל מה שיש בידי בית המשפט לקבוע בסופה של המערכה הוא שהנתבע הבלתי מיוצג כשל בהרמת הנטל שעליו לשכנע באמיתות הפרסום, יהיה קושי להעניק בידי התובע פיצוי שהוא יותר מצנוע.

12. תוצאת האמור: התביעה מתקבלת, כמשמעות המוגבלת של האמור בפסק דיני זה, ובהיקף כספי נמוך בהרבה משנדרש. הנתבע ישלם לתובע פיצוי בסכום של 6,000 ₪. אשר להוצאות, אלו שלא הוכרעו בהליכי הביניים: העמדתי לנגד עיניי את השיקולים הנוהגים ואת מכלול הנסיבות, ובאין חובה בדין לא אפרט. אציין רק כי שקלתי את כל משמעותיות ההתנהלות הדיונית לאורך חיי התיק, שהסבה הוצאות ועיכובים משמעותיים מן הרגיל בתביעות בסדר דין מהיר. בחנתי גם את הפער הניכר בין סכום התביעה שנתבקש לבין זה שראיתי לפוסקו. הדבר מוביל לכך שבמנותק מכל חיוב בהליכי ביניים, וכל חיוב שכזה בעינו עומד, יישא כל צד בהוצאותיו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 15913-07-19 בספלוב נ' אפריאט

המזכירות תודיע.

ניתן היום, י"ח כסלו תשפ"א, 04 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.

אריאל צימרמן, שופט

